

Χαιρετισμός Δημάρχου Καραβά
Παρουσίαση βιβλίου «Ως αληθώς»
6 Μαΐου 2015

«Με το λύχνο του άστρου στους ουρανούς εβγήκα
που να βρω την ψυχή μου το τετράφυλλο δάκρυ!»

Η μνήμη όπου και να την αγγίξεις πονεί.

Για 41 χρόνια βιώνουμε τις ανατροπές και τις συνέπειες μιας μεγάλης τραγωδίας του τόπου μας, με τη σκέψη να γυροφέρνει σε πείσμα των καιρών με επιμονή και πόνο σε κάθε γωνιά της κατεχόμενης γης μας. Μέσα από τις σελίδες του βιβλίου της Ευριδίκης Περικλέους Παπαδοπούλου «Ως αληθώς» ξεδιπλώνονται μνήμες, εικόνες, τραγικές θύμισες σε μια πορεία με ένα ανηφορικό Γολγοθά και ένα βαρύ χρέος.

Σε μια φουρτουνιασμένη θάλασσα θα ταξιδεύσει το καράβι της μνήμης απόψε. Με ένα ξεχωριστό τρόπο η συγγραφέας καταγράφει γεγονότα, προσθέτει χρώματα, δημιουργεί εικόνες. Εικόνες από τις φυσικές ομορφιές της περιοχής του Καραβά και της Επαρχίας Κερύνειας, εικόνες από τα τραγικά γεγονότα του πολέμου του '74.

«Ως αληθώς η ζωή της Χαρίτας Μάντολες». Μια πορεία, μια διαδρομή που ξεκίνησε από ένα πανέμορφο τόπο με τα κοριτσόπουλα, όπως αναφέρει η συγγραφέας, να ψήνονται στον ιδρώτα μέσα στο λιοπύρι, να γυρνοβολάνε στην Αγία Γαλατερούσα, στον Άγιο Παντελεήμονα, στον Άγιο Αντώνιο και στον Άγιο Ευάλιο, ερείπια και μικροί ναοί, στην άπλα του Καραβά. Έπιασαν μετά σβάρνα τις ενορίες της Αγίας Ειρήνης, του Άη Γιώργη, της Ευαγγελίστριας, σκαρφάλωσαν στα απομεινάρια του φάρου της Λάμπουσας και κατέβηκαν στο ακρογιάλι της Ασπρόβρυσης, όπου ο Κανάρης το 1821 πήρε από την περιοχή εφόδια και χρήματα για τον αγώνα του Έθνους.

Το μοναστήρι με την Παναγία της Αχειροποιήτου στα παράλια της Αρχαίας Λάμπουσας και το μεγάλο πανηγύρι στις 15 και 16 Αυγούστου μια δυνατή ανάμνηση και μια κρυφή προσευχή. Προβάλλεται με ξεχωριστό τρόπο η ομορφιά του τοπίου, η πεδιάδα με τους καταπράσινους κήπους με τις λεμονιές, το δέσιμο του βουνού με την θάλασσα, οι παραλίες του Πέντε Μίλι, Έξι Μίλι, Ζέφυρος, Μάρε Μόντε. Τα εξοχικά κέντρα και η φιλογενία των κατοίκων. Η πλούσια ιστορία και πολιτιστική παράδοση.

Και θέλει να δώσει το μήνυμα η συγγραφέας ότι κανείς δεν το πίστευε ότι αυτή η ανέμελη ζωή των κατοίκων, η ομορφιά του τοπίου θα άλλαζε μέσα σε μια μέρα με ένα πρωτόγνωρο τραγικό τρόπο. 20 Ιουλίου 1974 το σκηνικό του πολέμου με τον όλεθρο και την καταστροφή. Η παραλία του Πέντε Μίλι γέμισε αποβατικά πλοία, ο ουρανός σκοτεινίασε από τις βόμβες των αεροπλάνων και οι φιλήσυχοι, προοδευτικοί κάτοικοι της περιοχής προσπαθούσαν να

αντιληφθούν το μέγεθος και τις τραγικές συνέπειες ενός εφιάλτη που δεν τελειώνει. Τραγικές οι στιγμές, συγκλονιστικά τα γεγονότα.

Για την ιστορία των δώδεκα συμπατριωτών μας στο χωριό Ελιά γίνεται εκτενής αναφορά στο βιβλίο. Έξι από αυτούς, συγγενείς της Χαρίτας Μάντολες, ανάμεσα τους και ο σύζυγος της Ανδρέας. Οι άλλοι έξι συγγενείς της καρδιάς της και του κοινού αγώνα για να διακριβωθεί η τύχη τους.

Για την Χαρίτα δεν χρειάζονται πολλά λόγια για να περιγράψει κανείς το μεγαλείο του χαρακτήρα της. Μιλούν οι πράξεις της και πολυδιάστατη προσφορά της. Άξια μάνα για τα δύο παιδιά της την Ειρήνη και τον Γιάννη που τον Ιούλιο του '74 ήσαν 3 χρονών και 7 μηνών αντίστοιχα. Με φωνή κρυστάλλινη, δυνατή, στεντόρεια, με πίστη στο δίκαιο, με αξιοπρέπεια διεκδικεί και αγωνίζεται. Στα οδοφράγματα του Λήδρα Πάλλας, στις πορείες, στα Λύμπια, στην Άχνα, στον Άγιο Κασσιανό και σε χώρες του εξωτερικού, στην Αγγλία, στην Αμερική, στην Ελλάδα. Κατάφερε να μάθει για την τύχη των αγαπημένων της προσώπων και του συζύγου της σε μια πορεία δύσκολη που κράτησε 34 χρόνια. Στις 19 Ιουλίου 2008 στην εκκλησία του Αποστόλου Λουκά στον Άγιο Αθανάσιο Λεμεσού κηδεύτηκαν τα οστά του πατέρα της Νεόφυτου, του συζύγου της Ανδρέα και των δύο γαμπρών της, του Θεόδωρου και του Φοίβου. Στις 4 Απριλίου του 2009 γίνεται τρισάγιο στον Τύμβο Μακεδονίτισσας μαζί με τον ενταφιασμό οστών των δώδεκα άδικα σκοτωμένων του χωριού Ελιά που δεν κατάφερε να ταυτοποιήσει η επιστημονική έρευνα. Απλώνει το χέρι της η Χαρίτα. Στο ένα οι σημαίες από το στρατιωτικό άγημα και στο άλλο το δάφνινο στεφάνι. Κάπου εδώ και ο επίλογος του βιβλίου που θα έχει συνέχεια σε ένα άλλο επίπεδο καταγραφής. Γιατί η ζωή συνεχίζεται και ο δρόμος εξακολουθεί να είναι ανηφορικός και δύσβατος.

Πολύτιμες ψηφίδες για μια τραγική περίοδο της ιστορίας του τόπου μας καταγράφονται στις 460 σελίδες του βιβλίου της Ευρυδίκης Περικλέους Παπαδοπούλου. Μια ξεχωριστή κατάθεση ψυχής που χρειάστηκε πολύς κόπος και πόνος για να αποτυπωθεί στο χαρτί. Συγχαίρουμε την αγαπητή μας κ. Περικλέους για την νέα της πνευματική δημιουργία με την ευχή να συνεχίσει το πλούσιο συγγραφικό της έργο. Αντλούμε από την ανάγνωση του βιβλίου δύναμη και πίστη για καλύτερες μέρες με την ευχή να πλημμυρίσει η σκέψη και ο λογισμός μας με νέα χρώματα αισιοδοξίας που θα προσδεθούν στο υπέρλαμπρο φως της ελευθερίας του τόπου μας που περιμένουμε.

Καλή δύναμη σε όλους!